

Sobota 7. októbra 2017

Piesne: ES č. 445, 447

Text: Dan 3, 8 – 20. 24 – 28

„Keď to musí byť, náš Boh, ktorého vzývame, nás môže vyslobodiť z rozpálenej ohnivej pece, a vyslobodí nás aj z tvojej ruky, kráľu. Ale ak nie, vezmi na vedomie, kráľu, že tvojich bohov nebudeme vzývať a zlatej soche, ktorú si dal postaviť, sa nebudeme klaňať.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Jesenné októbrové dni jubilejného roka reformácie nesú v sebe osobitné posolstvo a odkaz. Deň po dni sa posúvajú ručičky hodín histórie a ožívujú historickú pamäť, aby sa na konci ozvali údery Lutherovho kladiva a i dnes otriasli svedomím evanjelictva. V osobnej liturgii našich dní v pokore odriekame tichý žal m vďaka Pánu Bohu za odvahu, smelosť, a predovšetkým hlbokú vieru, s ktorou sa bolo treba postaviť za Kristovu vec a bojovať za čistotu evanjelia. V pozornom ponorení sa do biblického posolstva z Danielovho proroctva nehľadáme analógiu, ale samých seba, a chceme sa dať poučiť. Obrazná biblická reč reálne či symbolicky vykresľuje hranicu, limity, kapacitu osobného postoja viery a zbožnosti v napätiach životných zápasov. Ohnivá pec predurčuje byť veľmi citlivým a hlboko pokorným v úcte k Pánu Bohu i životu. Odblesk plameňa horúcej pece sa odráža od množstva „zlatých“ sôch, ktoré stoja v šerosvite prítomnosti, aby zlákali od cesty s Pánom Bohom. Vo všeobecnom, ale i osobnom katalógu týchto lákadiel ich v pokore pokánia môžeme identifikovať. Naše slová sú nedokonalé. Sú to príliš hrubé nástroje na vyjadrenie onoho jemného a hlbokého chvenia, čo cítime v zápasoch viery. Lebo to nie je len učenie a dogma. Viera je život a vedie nás s dôverou sa opierať o Pána Boha. Ježiš nám ukázal, ako sa človek má s dôverou odovzdať všetko zahrňujúcej a všetko odpúšťajúcej Božej láske. Najslabší je človek, ktorý sa opiera len sám o seba. Kristova láska práve v tých hraničných situáciách nerozhodnosti, tápania, ale aj slabosti a nevierohodnosti našich postojov ponúka cestu riešenia a východisko. Vo svetle Kristovej lásky poznávame hlbiny a tmu našich zlyhaní. Kristova láska súdi nás, nie nejakí samozvanci ani mocní tohto sveta. Odhaľuje naše zjavné i skryté zlyhania a prikrýva ich odpúšťajúcou milosťou. A nielen súdi, ale aj zachraňuje. Lebo On je záchranca od smrti k životu. Lutherovo „*Jedine Kristus!*“ nás učí ustavičnému pokániu a životu v radosi a optimizme viery. Amen.

Modlitba:

Pane Ježiši Kriste, som pred Tebou ako Tvoje dieťa so svojimi radosťami aj slabosťami. Prosím o Tvoju lásku, ktorá mi vždy pomôže a ukáže svetlo v tme. Poznáš ma so všetkým, čím som a čo som. Prosím o pevnú vieru, ktorá ma povedie cestami života, v rozhodovaniach jednoduchých, ale aj tých najťažších. Otvor mi oči pre poznanie toho, čo ma chce odvieť z Tvojej cesty a Tvojej blízkosti a s pokorou prijímať Tvoje žehnanie. Požehnaj moje dni aj dni tých, ku ktorým patrim vierou, históriou i prítomnosťou. Tvoj Svätý Duch nech mi dáva silu k vernému svedectvu. Amen.

Mgr. Ivan Osuský, emeritný biskup na dôchodku, Skalica